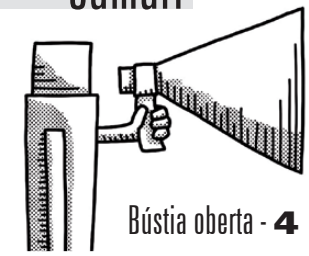

GENT DEL MASNOU

Revista Gent del Masnou
n. 450 | Abril 2026

Bústia oberta - 4

Vivències - 6
UN GRAN JARDÍ ZEN D'OLIVERES
Pep Parés

Fem poble - 8
PRIMAVERA D'ART I ESCENA AL MASNOU

Ajuntament del Masniu

Històries de la vila - 10
FINS AL 1788 ...
NO ENS DEIXAREN COMERCIAR AMB AMÈRICA
Joan Muray

Fem poble - 12
ASSOCIACIÓ MASNOUGATS
Martí Duran

Espai poètic - 16
Enric Badal

Parlem de llibres - 17
EL MOMENT PERFECTE
Pere Martí i Bertran

Anècdotes històriques - 18
LA MONA DE PASQUA
Albert Vidal

Veus - 20
ELS SECRETS D'UN LLIBRE
Joana Bofarull Cervera

Cròniques d'ultramar - 21
MISSA EN RAPA NUI
Joan Muray

Urbanisme - 22
PER QUÈ SÓN IMPORTANTS LES INSTÀNCIES PARTICIPATIVES?
M. Fabregas

Fem poble - 23
NO ES POT SABER
Xènia Olivella

Corresponsal del Brasil - 26
UN PAÍS PLE D'OBRES I PLE DE GENT
Joan Maresma

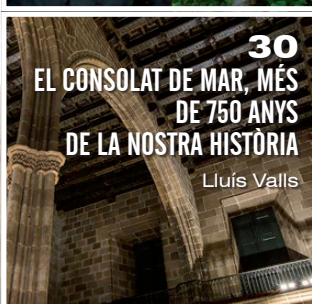
Crònica - 27
UN NOUINGUT, AVUI CIUTADÀ DEL MASNOU
Pere Andreu

28
QUAN LES MOTOS PLOREN UN AMIC
Ramon Ruiz
FAIRY BRIDGE

Som - 29
CANVIAR LA VIDA
Dr. Oriol Lugo

30
EL CONSOLAT DE MAR, MÉS DE 750 ANYS DE LA NOSTRA HISTÒRIA
Lluís Valls

La cuina de l'Antonia - 25
BUNYOLS DE BACALLÀ
El Cullarot
El maridatge de l'Enric
AUDENTIA BLANC 2024
El Rebot dels Sentits

Activitats - 31
segl. d'Iconografia independentista
GENT DEL MASNOU

Revista mensual de Gent del Masnou, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció

Joan Camps Ortiz, Joan Casals, Santi Duran, Joan Muray, Manel Pérez i Lluís Valls

Correcció

Núria Duran, Assumpta Inglada, Berta Puig (Oficina de Català del Masnou) i Maria Pujol.

Portada

MasnouGats | Martí Duran

Disseny i maquetació

Estudi Santielena

Publicitat

Elena - 699 775 558

Imprimeix

Amarant SL

Tiratge

2.500 exemplars

Edita

Gent del Masnou

Dipòsit legal

B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 5 baixos - 08320 El Masnou

Tel. 679 036 893

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

• L'entitat Gent del Masnou no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Vols rebre la revista a casa?

fes-te soci de **GENT DEL MASNOU**

gentdelmasnou@gmail.com

Editorial

AUF IHR KOMMANDO, FRAU VON DER LEYEN!

Ja és aquí la primavera, on no tot seran flors i violes. Després d'un hivern ben generós en pluges i nevades, cosa que ens ha de permetre gaudir d'abundosa aigua en els propers mesos, veurem els camps ben ufanosos, que ens han de donar bones collites i apaivagar les dificultats econòmiques que altres factors ens deparen. Encetem aquesta estació amb la **Pasqua florida** i, tot seguit, amb les diades dels nostres patrons: **Sant Jordi**, la festa dels llibres, les roses i el dia dels enamorats i, tot seguit, la **Mare de Déu de Montserrat**.

Una nova i cruel guerra torna a sacsejar-nos. Els preus de tot plegat no paren d'enfilarse, gràcies als eters amics dels conflictes armats. No hi ha dia que no se'ns recordi com de malament va tot, sempre amb el mateix argument de les guerres que, com és ben sabut, fan l'agost per a uns pocs i perjudiquen una multitud, especialment les classes més humils. D'una banda, míssils, drons i altres artefactes són llançats amb una precisió quirúrgica per eliminar enemics o, "sense voler", per massacrar els nens d'una escola. Però se'ns diu que ens hem de consolar, perquè el món civilitzat, a més d'escoles i veïns de barriades populars, també ha matat Khomeini i el seu estat major.

Mentrestant, Úrsula von der Leyen ens va convidar a resignar-nos. «Europa ja no pot ser la guardiana del vell ordre mundial», afirmà mentre evitava criticar l'atac dels EUA i Israel contra l'Iran, tot demanant als europeus que ens adaptem al món tal com és. En altres paraules: que no siguem somiatruïtes i que acceptem, sense gaire escarafalls, obeir l'amo americà. **Auf Ihr Kommando, Frau Von der Leyen!**

Gent del Masnou convoca els socis a l'Assemblea anual ordinària, que se celebrarà el diumenge 19 d'abril, a les 12.00 h, a la sala d'actes de la Calàndria. La Junta Directiva fa una crida a la participació en aquest acte, on es prenen decisions importants per a la marxa de l'entitat.

D'altra banda, la **Coral Xabec** de la nostra associació vol celebrar el seu **30è aniversari** convidant els seus simpatitzants, excantaires i col·laboradors al concert i a la festa posterior que tindran lloc el **dissabte 25 d'abril, a les 18.00 h**, també a la sala d'actes de la Calàndria.

Finalment, **desitgem als socis i lectors d'aquesta revista una felicitada de Sant Jordi**, una jornada que ha esdevingut la festa major de Catalunya.

El President

**dibuix
pintura
ceràmica
escultura
torn
serigrafia
fotografia**

Blanc de guix

és un espai d'educació artística i creació contemporània interdisciplinària

www.blancdeguix.com

Bústia oberta

Les cartes dirigides a l'espai Bústia Oberta és indispensable que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i es publicaran amb el nom i cognoms de l'autor. En cap cas no es publicaran cartes signades amb pseudònim o inicials. Per tal de donar la major oportunitat d'expressió als nostres lectors, recalquem que l'extensió dels escrits no podrà excedir els 1.600 caràcters, espais inclosos; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Data límit 20 de cada mes. Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes, seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

LA FÀBRICA DE CAN XALA

Sovint hom pot escoltar o llegir referències al passat industrial de la nostra vila per justificar, o no, algunes de les actuacions previstes en l'àmbit de l'urbanisme o dels edificis municipals. No podem pas dir que el Masnou hagi tingut una història industrial molt significativa, però sempre és bo mantenir-ne la memòria, per petita que sigui i, si es vol i es pot, conservar els edificis més representatius d'una època. Això també seria aplicable als edificis amb un reconegut interès arquitectònic. Però de les paraules als fets quasi sempre hi ha un bon recorregut, moltes vegades decebedor. M'hi referiré ara només a uns quants casos prou significatius.

Vegem-ho: l'edifici de l'antic escorxador va ser enderrocat per bastir-hi un edifici amb l'actual mercat municipal i altres serveis i equipaments públics. Amb la seva mediocritat, el nou edifici, dels anys 1992-1994, no passarà a la història més que per haver substituït un edifici notable com era l'escorxador.

De Can Soberano, fàbrica tèxtil, hi ha una bona exposició de fotos al supermercat que s'ha edificat en el seu lloc. No m'hi referiré ara a l'urbanisme ni a l'arquitectura de la nova plaça de les Dones del Tèxtil. Tot és opinable.

Però ara sí que es parla molt de la petita nau de la Fabriqueta, antiga fàbrica de filats El Pino, perquè sembla que l'Ajuntament la vol rehabilitar i donar-hi nous usos. L'edifici està en estat de ruïna i arquitectònicament no té cap tret distintiu o singular. Tampoc les dues cases que s'integraran al projecte. No els sembla un

xic desproporcionat esmerçar un bon munt de diners a rehabilitar l'edifici? Els nous usos previstos proporcionaran un mínim d'ingressos per mantenir l'equipament o serà una nova despesa, no pas petita, que obligarà a una nova pujada dels impostos locals?

Però tot això —i tornant a l'inici— és perquè on vull arribar és a l'Estampadora o fàbrica de Can Xala, situada, més o menys, davant l'estació de tren del Masnou, en un sector a urbanitzar de nou per edificar-hi 119 habitatges nous, segons resa el vigent POUM. Aquest és, ara sí, l'últim vestigi d'arquitectura industrial, integrat per unes naus i una xemeneia de maons, de les d'abans, prou alta i senyorívola. No preveu el POUM la preservació de cap dels seus elements. La previsió és que vagi tot a terra i foc nou, qui sap si amb nous edificis zebra com els que ja tenim a la nova plaça.

Ara, doncs, sí que té l'Ajuntament una oportunitat inexcusable de passar de les paraules als fets, de demostrar que s'ho creu, que el patrimoni industrial és digne mereixedor d'ésser conservat, almenys aquell que ho mereix. És una darrera oportunitat que ens interpel·la a tots. Aportaré una idea: mantinguin la nau principal, amb grans finestres, buidant-ne l'interior i bastint-hi habitatges tipus loft, més o menys a l'estil d'alguna intervenció feta a Barcelona a l'àrea del Poblenou (Vapor Lull, c. Lull, 133; Cristian Cirici i Carles Bassó, arquitectes), amb un resultat molt interessant. I conservin també la xemeneia, far i ensenya del Masnou visible des d'arreu. Si us plau.

Josep Pérez Mellado

EL MÍNIM DEL CONSUM DE L'AIGUA

El rigor de justícia social dels actuals polítics de casa nostra és tan meticulós que fan pagar el mateix import per un consum mínim d'aigua a unes persones de més de 80 anys, sovint tutelades per teleassistència i vivint soles, que a unes joves famílies de tres membres, de consum generós, residents, per exemple, a la cèntrica plaça de les Dones o en una casa adossada amb jardí.

Es dona la trista i abusiva circumstància d'haver establert un "mínim" de consum de 18 m³, quan el consum real dels octogenaris no supera els 8 m³. Gairebé tres vegades més. Tot plegat amb impostos i cànons afegits per a un dels béns comuns més escassos i imprescindibles.

Això està passant avui al Masnou, mentre SUMEM gaudeix d'un nou gerent de dubtós nomenament; una situació que atempta contra la dignitat de la gent gran, discriminant-la respecte a altres col·lectius socials i vulnerant els seus drets humans en cobrar-los 50 € per 8 m³: tota una estafa més de les moltes "legals".

SUMEM s'escuda en l'Agència Catalana de l'Aigua, i aquesta en els polítics de la Generalitat. Mentrestant, els vells... a pagar! És així com tenen cura de la gent gran? Demanen participació, civisme i compromís col·lectiu quan ells no donen cap exemple.

En reiterades ocasions hom ha recordat allò de la dona del Cèsar. Sense èxit, però. Ningú de l'Ajuntament s'ha sentit al·ludit. O potser deu ser com deia certa regidora: «En el sou van incloses les crítiques que facin»?

Àngel Zamora i Garcia

PER SANT JORDI POSA L'ESTELADA AL BALCÓ I DEIXA-LA FINS QUE ES FACI MALBÉ. QUAN ESTIGUI TRENCADA O ESPARRACADA, CANVIA-LA PER UNA ALTRA, I AIXÍ, FINS A LA INDEPENDÈNCIA. UNEIX-TE A LA LLUITA, HI TENS TOT EL DRET I DEURE NO ET CONFORMIS. CATALUNYA ET NECESSITA. ENDAVANT, SEMPRE ENDAVANT!

assemblea
El Masnou

VINE I JUGA AMB NOSALTRES A L'SCRABLE GEGANT QUE L'ANC TINDRÀ INSTAL·LAT EL DIA 23 D'ABRIL A PARTIR DE LES 5 DE LA TARDA. SI T'AGRADEN LES PARAULES I ENCREUATS, SEREM A LA FIRA DE SANT JORDI DEL MASNOU. SEGUR QUE T'HO PASSARÀS BÉ. HI HAURÀ PREMIS.

assemblea
El Masnou

En bicicleta sobre el fons de l'Alhambra | foto PEP PARÉS

UN GRAN JARDÍ ZEN D'OLIVERES

Els paisatges, pobles i ciutats canvien amb el temps, i la nostra manera de percebre'ls, també

Vaig descobrir part d'Andalusia a principis dels anys 70. En començar les vacances de Nadal una amiga i jo -tots dos exercíem de mestres- vam anar i tornar de Barcelona a Algeciras en auto-stop. I vam travessar l'estret de Gibraltar fins a Ceuta per allò de poder dir: hem estat a l'Àfrica! Un períple engrescador quan rondes els 20 anys. Teníem un carnet d'auto-stopista amb els colors de la bandera espanyola que venia a ser una mena assegurança que ens protegia a nosaltres i als qui ens portaven en el seu cotxe en cas d'accident.

Des del cantó de la carretera mostràvem el carnet que feia aturar alguns cotxes ni que fos per curiositat. Entres a Andalusia i quedés meravellat davant paisatges d'oliveres que ho omplen tot: les valls, les muntanyes, els plans. El cas és que ens plantàrem a Granada després de dormir a Alcantarilla, Múrcia. La descoberta de l'Alhambra fou impressionant: jardins amb fonts i estanys, columnes, voltes i parets àrabs amb els seus dibuixos que no són només adorns sinó que combinen escriptura, geometria i vegetació estilitzada per expressar idees religioses, polítiques i còsmiques del regne àrab nassarí. Pensava -per contrast- en els capitells dels claustrats cristians sovint esculpits de monstres deformes

i terribles turments per atemorir i allunyar la gent de temptacions i de l'infern. La por, sempre la por. Com la noció cristiana del pecat impregnada a molts aspectes de la vida. L'Alhambra era tot un canvi de paradigma. Passar dels castells cristians de pedra picada i austeritat als decorats plaents amb llum, estanys i fonts de l'Alhambra. Passar dels molts cristians que no es rentaven mai perquè la higiene no comptava, a les fonts i banys àrabs públics per rentar-s'hi tothom.

Divuit anys més tard hi vaig tornar pel Festival de Teatre de Granada per representar-hi la meva obra *BLANC!* als Jardins del Generalife. La ciutat havia canviat però l'Alhambra continuava bella i esplèndida com sempre. Trenta anys més tard, una posterior visita amb la meva dona em feia adonar de com d'efímers som nosaltres i com d'etern és l'art. Són trivialitats que rumies un cop ja has cremat un bon tram de la teva vida i les arrugues a la cara són el segell que ho confirma.

A finals del mes de febrer d'aquest any he tornat a Granada, Jaén i Còrdova acompanyant el meu fill a una cursa de bicicletes anomenada Andalusia Bike Race. Competició internacional amb campions mundials on el meu fill Pere hi va pel plaer de

La descoberta de l'Alhambra fou impressionant: jardins amb fonts i estanys, columnes, voltes i parets àrabs amb els seus dibuixos que no són només adorns sinó que combinen escriptura, geometria i vegetació estilitzada per expressar idees religioses, polítiques i còsmiques del regne àrab nassarí.

participar i amb l'objectiu d'acabar-la, que seria el seu triomf després d'un intens entrenament de tres mesos. Gràcies a un dia de descans vam passejar en bicicleta pels turons que envolten l'Alhambra intuïnt els camins de muntanya que hi menaven set-cents anys enrere. Des dels boscos i amb la vista de l'Alhambra al fons, les muntanyes que no han estat tocades per construccions recents són les que conserven l'olor dels segles, les panoràmiques centenàries que ja observaven les caravanes que anaven i venien per abastir Granada o vendre'n els seus productes en temps del regne àrab nassarí. M'imagino els camps de conreu amb les sèquies de reg que els pagesos àrabs sabien construir tan bé. Introduïren a Al Andalus l'arròs, la canya de sucre, l'albergínia, la carxofa; les taronges, les llimones, els dàtils, els plàtans, el meló...

La carrera de bicicletes comença al cor de la ciutat i s'escampa per corriols i muntanyes de l'entorn. Durant anys els ciclistes han iniciat la sortida passant per la llera del riu Darro, quasi sempre seca, que creua la part vella de Granada. Aquest any, a causa de les pluges intenses, tota l'amplada del riu tenia una alçada de tres pams d'aigua que baixava veloç des de Serra de Huétor, tocant Serra Nevada.

Acabades les dues etapes de Granada ens adreçem cap a Jaén, una província amb setanta

Oliveres a Jaén | foto PEP PARÉS

El pont romà de Còrdova | foto PEP PARÉS

milions d'oliveres! Un paisatge cuidat, d'arbres alineats, que sembla un jardí zen d'enormes dimensions. Des del castell de Santa Catarina, que domina la ciutat de Jaén, s'observa una extensió arbrada verd clar sense final com quan empenys el camí cap a Còrdova en cotxe i hi arribes sense deixar de veure passar oliveres.

Còrdova ens espera per a les dues últimes etapes ciclistes. Mentre el meu fill està a la carrera, jo m'endinso en bicicleta pels carrerons de la part antiga i el pont romà. Arribo als jardins de davant de la mesquita. M'assec i contemplo una bona estona tot el que m'envolta: tarongers i els arcs de ferradura a sota amb els arcs de mig punt a la part superior per elevar l'alçada. Quanta bellesa! El meu fill acaba la carrera en la posició del mig de la seva classificació, està molt content. I jo també per poder compartir encara amb ell totes aquestes experiències. Deixem Còrdova i enfilem el camí cap a casa. En la memòria em queda la bellesa d'aquestes terres, els corriols i els senders recorreguts; el castell de Santa Caterina, l'Alhambra, la Mesquita i la singularitat d'un paisatge d'oliveres que corprèn: un immens jardí zen de color verd clar i bellesa uniforme! ✨

Fem poble

Ajuntament del Masnou

Aquesta primavera, l'Espai Casinet i la Casa de Cultura del Masnou tornen a convertir-se en punt de trobada per a la creació artística.

La programació combina exposicions d'artistes consolidats amb projectes desenvolupats per alumnat de centres educatius del municipi, oferint un recorregut per diferents mirades i llenguatges artístics.

Entre les propostes destaca "Jo recordo és present", de l'artista Victòria Pujadas, una exposició que convida el visitant a aturar-se i observar. A través dels materials, el record i la percepció de l'espai, l'obra planteja una experiència de contemplació que posa l'accent en el procés creatiu i en la transformació de la mirada.

"Jo recordo és present" | Victòria Pujadas

També es podrà veure la retrospectiva de Carne Bosch, "Trencar el maniqueisme", que proposa una reflexió sobre la contradicció i la complexitat de la condició humana. La mostra parteix de la idea del purgatori com a espai ambigu per qüestionar visions simplificadores del món i explorar noves formes de representació.

El programa inclou també diverses exposicions creades per alumnat del municipi. "Fils de memòria", de l'Escola Ocata, recupera el món del tèxtil i la costura com a espai de creació compartida entre generacions. L'Institut Mediterrània presenta "Saudade: el desig del que va ser", una reflexió artística sobre la memòria i el pas del temps, mentre que l'Institut Escola Lluís

PRIMAVERA D'ART I ESCENA AL MASNOU

"El més calent és a l'aigüera 2" | Institut Escola Lluís Millet

Millet mostra "El més calent és a l'aigüera 2", resultat d'un procés d'exploració i experimentació amb l'art contemporani.

Pel que fa a la programació d'arts escèniques, destaca l'espectacle "No es pot saber", un musical que ens transporta entre la Barcelona dels anys vuitanta i l'actualitat. L'espectacle combina música, humor i drama per abordar temes com les lluites socials, la llibertat sexual i l'impacte de la crisi del VIH-sida en una generació que va viure intensament la transformació de la ciutat.

Amb aquest conjunt de propostes, el Masnou ofereix aquesta primavera una oportunitat per descobrir diferents formes d'expressió artística i per apropar-se tant al treball d'artistes amb trajectòria com a la creativitat de les noves generacions. *

"El balcó de les delícies" | Quadrat

arts visuals

ALUMNAT DE L'ESCOLA OCATA "Fils de memòria"

CASA DE CULTURA

Del 6 de març al 12 d'abril

Inauguració: 6 de març, a les 18 h

EscolaOcata

Ajuntament del Masnou

CASA DE CULTURA:
Passeig de Prat de la Riba, 16

De dimarts a divendres, de 16 a 20 h
Dissabtes, de 10 a 14 h i de 16 a 20 h
Diumenges i festius, de 10 a 14 h

FINS AL 1788 ... NO ENS DEIXAREN COMERCIAR AMB AMÈRICA

La marina mercant del Masnou, tal com s'ha dit moltes vegades, va tenir la seva esplendor durant el segle XIX, i fou degut al fet que fins al 1778 els catalans tinguérem prohibit comerciar amb les Amèriques, amb les colònies dites espanyoles, però que en realitat només ho eren de Castella, que en tenia el *Monopolio Comercial Español*

Les havien «descobert» i conquerit des de finals del segle XV. El 1503, per *Real Decreto*, amb data 10 de gener, crearen la *Real Casa de Contratación de las Indias*, tot i que el seu nom oficial era *Casa y Audiencia de Indias*, fixant la seva seu a Sevilla.

Des del decret de 1503 al de 1778, els catalans tinguérem, doncs, prohibit qualsevol comerç amb el Nou Món, com si fóssim enemics, o sigui, el mateix tracte que anglesos, francesos, holandesos, enemics tots ells de la corona espanyola.

El concepte que tenien els castellans de què era el comerç era ben diferent del nostre durant els segles anteriors a la conquesta. No cal especificar-ho, tots sabem com es comportaren amb aquelles terres, i com acabà tot. Un cop exhaurides les riqueses, la corona espanyola, aleshores ostentada per Carles III, fill del nostre acèrrim enemic Felip V, no li va tocar altre remei, si volia salvar alguna cosa, que obrir el comerç als altres súbdits, que no ciutadans, com ara els catalans.

En un principi d'aquesta liberalització comercial fou un altre decret reial, el de 1765, que obrí el comerç entre cinc illes caribenyes (Cuba, Santo Domingo, Puerto Rico, Trinidad i Margarita) amb nou ports de la metròpoli, que eren Cadis, Sevilla (aquests dos ja el tenien), Màlaga, Cartagena, Alacant, Barcelona, Santander, la Corunya i Gijón.

Port de l'Havana (Cuba)

Drassana a la platja del Masnou. Reconstrucció històrica | Joan B. Casals

Tres anys més tard, aquest permís fou concedit també a Louisiana, i dos anys més endavant a Yukatan⁽¹⁾ i Campeche. A començaments d'aquell 1778, al Perú, Xile i el Riu de la Plata, tots ells en terres americanes; quant a la península, a Almeria i Tortosa. I a les illes Canàries a la Palma i Santa Cruz de Tenerife.

La darrera fase fou el decret ja esmentat, que portava data de 12 d'octubre de 1778. Lluïa el pompós nom de *Reglamento y Aranzales Reales para el Libre Comercio de España y las Indias*, que a tretze nous ports de l'estat concedia la facultat de comerciar amb vint-i-set d'Amèrica.

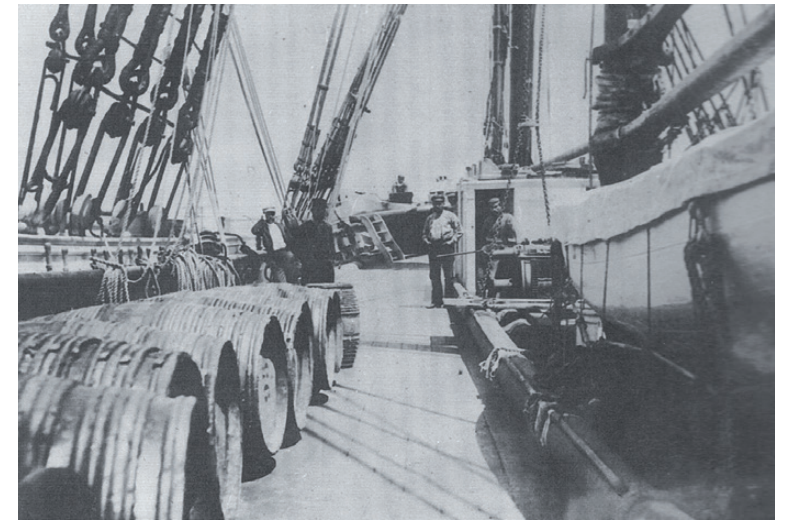
Aleshores, oberta la veda als que només eren (i són) espanyols per a pagar impostos i mantenir-los els catalans veieren una oportunitat en poder comerciar amb aquelles terres llunyanes i sota el domini espanyol.

Fins aleshores, en temps de prohibició de comerciar amb les Amèriques, el Masnou ja tenia el seu comerç, però era més aviat de cabotatge i per la Mediterrània, especialment amb el florent comerç de taronges, conreades al nostre municipi i en la majoria dels del Maresme, comerç i explotació

⁽¹⁾Yukatan és una paraula maia que vol dir no t'entenc. Quedà confirmada com a nom geogràfic, la península del Yukatan, per una mala interpretació dels castellans al posar per a terra en aquell lloc, tot preguntant als maies Què lugar es este, a la qual cosa els nadius contestaren *Yuk at tan*, i ells, ben savis, ho varen escriure tot junt com a nom de lloc.

Capità Higiní Millet i Olivé

Coberta d'un vaixell

agrícola que es va mantenir durant pràcticament tot el segle XIX, exactament fins al 1891, quan després de diverses glaçades arribà la gran glaçada, la de 1891, any en què fins i tot el riu Ebre es gelà completament a l'altura de Tortosa.

Al Masnou, com a la resta de la costa dels Països Catalans, amb l'aixecament de la veda, començaren a preparar-se armant vaixells, establint rutes, etc. I a fer el que des d'aleshores fou anomenada la Carrera d'Amèrica. La nostra vila hi participà, tal com ja s'ha dit mantes vegades, ben generosament, però ho remarcaré de nou, per als nous lectors d'aquestes històries. Tinguérem en números rodons 800 capitans, passaren de 400 els vaixells, i a això cal afegir els negocis de terra, que són 4 drassanes, 4 boters, 4 xocolaters, 2 fàbriques de filatura per a fer veles, 2 escoles de nàutica, destil·leries, etc.

Amb tot aquest bagatge, no és gens d'estrany que el polític i historiador Víctor Balaguer anomenés la nostra vila com una *república de marins*. ✨

vaixell

BIBLIOGRAFIA • Abans. Masnou, vela i família. de Xavier i Maria Castellà • República de Marins. Quaderns d'Història Local, núm. 3. de Joan Muray • La Marina Mercant del Masnou. Quaderns d'Història Local, núm. 8. de Joan Muray • Clau 1863. de Joan Muray

Finques Puig S.L.

COMPRAVENDA - ADMINISTRACIÓ - ASS. JURÍDICA

Mossèn Jacint Verdaguer 14 - El Masnou • 93 555 10 60 • 93 555 17 61
fax 93 555 28 90 • www.fiquespuig.net • info@fiquespuig.net

L'Andrea alimentant els gats d'una de les colònies del Masnou

ASSOCIACIÓ MASNOUGATS

La protectora que cuida els gats de carrer de Masnou

Text i fotos Martí Duran

Avui parlem amb l'Andrea, voluntària i secretària de MasnouGats. Ens parla sobre les colònies del poble, com funciona l'adopció, com col·laborar amb l'associació i moltes coses més

Quina és la funció principal de MasnouGats i quan va néixer?

El projecte MasnouGats va néixer l'any 2013 quan la Sònia Borràs (actual presidenta), va crear l'associació davant la necessitat de vetllar pel benestar dels gats de carrer del Masnou.

Qui ets i quin és el teu rol a MasnouGats?

Soc l'Andrea, voluntària de MasnouGats i el meu rol és el de secretària. A més a més, vinc al refugi a netejar, faig casa d'acollida, soc alimentadora de colònies i gestiono tot el tema dels convenis, factures, xarxes socials i adopcions.

Quina és la situació actual dels gats al Masnou i les seves colònies?

Una colònia és un grup de gats que viuen junts al carrer. Cada colònia està controlada per persones voluntàries que s'encarreguen de que els gats sempre tinguin menjar i aigua, així com

de vigilar el seu estat de salut. També es controla si apareix algun gat nou per evitar que aquestes colònies es facin cada cop més grans. Nosaltres fem el mètode CER, que són les sigles de Captura, Esterilització i Retorn. Els gats que no són sociables, viuen al carrer fins que moren de vellets. En alguns casos la colònia acaba desapareixent.

Ara mateix, al Masnou, tenim 24 colònies censades a l'ajuntament, això significa que l'ajuntament té coneixement de que existeixen i de la gran majoria d'elles ens en fem càrrec nosaltres

I com gestioneu personalment aquestes colònies?

Sempre intentem que cada colònia tingui com a mínim dues persones responsables, per si alguna es posa malalta, o no té la possibilitat d'anar-hi algun dia. Aquestes persones s'encarreguen de posar-hi menjar, aigua i de tenir-los controlats.

Quan veuen un gat sense esterilitzar, ens avisen a les persones responsables per si s'ha d'agafar, veure si és d'algú, si s'ha de castrar, etc. Si algun gat es posa malalt o presenta ferides, el portem al veterinari i els hi oferim totes les atencions necessàries. Al final, l'objectiu és que cada cop hi hagi menys gats al carrer, però que els que ja hi són tinguin una vida digna.

I els teniu comptabilitzats?

L'últim cens, de 2023, van sortir al voltant de 500 gats en tot el poble. És una xifra que normalment sorprèn perquè realment tu vas pel carrer i no en veus tants. Òbviament, ells tenen els seus amagatalls durant el dia i quan més surten és durant la nit. Sobretot quan veuen a les persones alimentadores perquè ens coneixen i quan ens veuen venir ja saben que toca menjar.

Com funciona el tema de l'adopció?

El procediment d'adopció comença per posar-se en contacte amb nosaltres. La gent a vegades té una idea predeterminada de quin gat vol perquè l'ha vist en fotos a les xarxes socials, però hi ha gent que no. El primer pas és que la família adoptant ompli un qüestionari preadopció, així podem conèixer el seu estil de vida i coneixement sobre gats, per tal de guiar-los millor. Seguidament, coneixen els gats que encaixarien amb el seu perfil. I si finalment hi ha bon "feeling" entre el gat i la família, marxa adoptat. En l'àmbit econòmic, demanem 130 € que ens ajuden a pagar les despeses veterinàries del gat, ja que tots marxen amb xip, primera vacuna, desparasitació, cartilla i esterilització (o compromís d'esterilització, en cas dels gatets petits que encara no es poden esterilitzar).

Les voluntàries Susanna i Núria donant alimentació als gats del refugi

Qui pot ser voluntari/ària?

Qualsevol qui vulgui ajudar. Òbviament, algú que no tingui experiència no la posarem a medicar gats, però sí que pots venir aquí donar de menjar, escombrar, fregar, netejar sorrells... Hi ha moltíssimes coses que es poden fer i que realment no costen res i no necessites una experiència.

Què és el més gratificant de ser voluntària?

El més gratificant és rescatar un gat del carrer en mal estat i veure el canvi que fa, tant en l'àmbit de salut com en caràcter, després d'un temps al refugi o a una casa d'acollida. Al final són molt agraïts, sobretot els gats adults que has tret del carrer, perquè són conscients del que han viscut al carrer i de com viuen després de rescatar-los. Els gats petits no són tan agraïts perquè no recorden la vida al carrer, però també és molt reconfortant saber que creixeran en una família que els cuidarà.

I el més difícil de ser voluntària?

Quan tens un gat que ja no pots fer més per ell i se't mor a casa, al refugi, o a la veterinària. És molt dur acomiadar-se d'ells.

Teniu algun tipus de col·laboradors?

Nosaltres tenim ajuda de l'ajuntament, tenim un conveni de col·laboració pel que ells ens donen uns diners per poder dur a terme la nostra tasca. També tenim ajuda de "Gos i Gat Alimentació" que ens proveeixen menjar, sorra, llaunetes... Ens fan preu especial per ser una protectora i després tenim moltes facilitats de pagament amb ells perquè no sempre podem pagar les factures el dia que ens arriben o trenta dies després. Depenem molt de que ens arribin els diners de l'ajuntament o si demanem alguna donació o una subvenció que pugui sortir de l'estat també. D'altra banda la nostra veterinària, "Centre Veterinari La Riera" de Premià de Mar, ens dona moltes facilitats també per pagar i quant a disponibilitat horària. Nosaltres no podem demanar una hora i saber 100% que

GOS i GAT
ALIMENTACIÓ

1.800
PRODUCTES
D'ALIMENTACIÓ

📍 **Venda directa al públic**
Pàrquing dins del magatzem

DI. a dv. 8 a 20.30 h
Ds. 8 a 14.30 h
Dg. 9 a 14 h

📞 **Servei a domicili gratuït**
930 002 663

🎉 **10% de descompte**
en la segona unitat

C/ Josep Estrada 32 • 08320 El Masnou - Barcelona

aquell dia i a aquella hora portarem el gat perquè al final són gats de carrer, pot ser que aquell gat se'ns hagi escapat, que no l'haguem pogut agafar, poden passar mil coses, per això necessitem aquesta flexibilitat horària amb el veterinari.

A nivell individual, la gent pot col·laborar fent-se teaming, que és donar 1 € al mes. És a dir, per menys d'un cafè al mes, pots estar col·laborant aquí al refugi. 1 € pot semblar molt poquet, però de veritat que quan s'ajunta molta gent, són molts diners. Ara mateix som 204. Això són 204 € a final de mes que és gairebé la meitat d'una factura de menjar, i en tenim dues cada mes, així que són diners.

També es poden fer socis/es, i amb una transferència programada vas donant els diners que et pots permetre, com per exemple, 5 €.

Fins i tot es poden fer donacions puntuals, des de transferències econòmiques fins a material com un sac de pinso, sorra o llaunetes. A "Gos i Gat" tenim una caixa de donacions on la gent ens pot deixar cosetes que ens comprin o bé que els seus gats no utilitzin.

A banda de tot això, fem diverses accions durant l'any. Ara a l'abril venem roses i tots els beneficis van pel refugi i els gats de carrer. A finals d'any, en canvi, fem un calendari solidari. Els últims dos anys, aquest calendari ha ajudat a pagar un tractament de peritonitis infecciosa felina de dos gats que hem tingut. És una malaltia mortal si no es detecta i es tracta a temps. La medicació és molt costosa i no podem només demanar diners i esperar donacions, ja que entre les revisions, el diagnòstic, i les pastilles pot arribar a costar 2.000 €. Recentment, també hem obert un crowdfunding a través de Migranodearena per aconseguir diners per la Lisa, una gata del refugi molt carinyosa que si no tractem, desenvoluparà càncer al nas. La despesa puja a gairebé 1.000 €, però aportant una miqueta entre tots podem curar-la. ✨

Refugi de l'associació MasnouGats

Que diuen els/les voluntaris/es

Mireia

Podem arribar a passar-nos hores i hores en un rescat, pot ser molt cansat però és molt gratificant tenir la certesa de que aquell gat ja no corre perill al carrer

Fran

Ser casa d'acollida és cuidar-los de la millor manera possible sabent que acabaran marxant. Fa pena dir-los adéu, però ens reconforta saber que marxaran amb una bona família.

Núria

No m'atrevia a donar el pas com a voluntària perquè em feia por passar-ho malament, però ha estat tot el contrari, és una de les coses més gratificants que he fet mai.

Emma

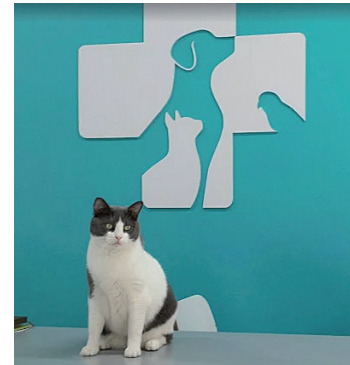
Ser voluntària a MasnouGats em fa sentir lliure i connectada amb el que realment m'importa. Estimo els gats, i poder dedicar el meu temps a ajudar en un projecte tan altruista i ple de sensibilitat és una experiència que em fa sentir profundament agraïda.

Associació MasnouGats
masnougats@gmail.com
[@masnougats](https://www.facebook.com/masnougats)

CENTRE VETERINARI LA RIERA

Servei de qualitat i personalitzat per les vostres mascotes

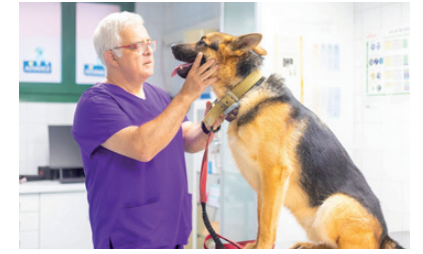

El Centre Veterinari La Riera, es troba ubicat a Premià de Mar, molt a prop de l'estació de renfe. Amb una clientela fidel des de fa més de 25 anys, el Centre Veterinari La Riera treballa cada dia per poder oferir el millor servei per als seus mascotes i per a qui té cura d'elles. El equip clínic està format per 2 veterinaris amb més de 20 anys d'experiència que amb professionalitat, humilitat i respecte cap als animals es preparen i formen contínuament per a poder resoldre qualsevol problema mèdic de la seva mascota.

C/ Riera de Premià, 42
 08330 Premià de Mar
 93 752 48 97
info@veterinaripremia.com

CENTRE VETERINARI EL MASNOU

CENTRE VETERINARI EL MASNOU

Des de 1987 cuidant els que més t'importen

Des de fa més de 35 anys, al Centre Veterinari El Masnou treballem amb un objectiu molt clar: oferir una atenció veterinària de qualitat, propera i adaptada a cada animal. Sota la direcció del veterinari Jaume Martínez Sallés, el centre ha evolucionat mantenint sempre la seva essència: combinar experiència, medicina actual i tracte personalitzat. Acompanyem els nostres pacients al llarg de tota la seva vida, construint una relació de confiança amb cada família.

C/ Sant Miquel, 09 - 08320 El Masnou, Barcelona
 935 557 352 • 609 500 458 • info@cvelmasnou.com

marenyveterinària

MARENIVETERINÀRIA

Professionals amb experiència

El nostre compromís és oferir la millor atenció personalitzada basada en l'experiència i el coneixement científic per donar la millor qualitat de vida als nostres gossos i gats. Oferim visites, visites a domicili, visites d'especialistes (oftalmologia, traumatologia, dermatologia), prevenció, cirurgia, anàlisis clíniques amb laboratori propi i extern, microxips, passaports, certificats Cexgan, radiografia digital, ecografia d'especialista.
Carrer Flos i Calcat, 53, 08320 El Masnou, Barcelona
 935 55 18 81 • marenivet@hotmail.es

TOT PER LA TEVA MASCOTA

Botiga, perruqueria i consultori veterinari

Manila 12
 935 559 704

Italia, 9B
 677 230 583

El Masnou

☎ 625 667 602

info@cancolome.com

www.cancolome.com

Espai poètic

Enric Badal

Del "Calendari" escrit l'any 1987 pel bon amic Esteve Pujol us n'ofereim el fragment dedicat als mesos de la Primavera.

Maig d'enamoraments,
 silent amor i cla**M**
Atur dels pensaments,
 esverament de l'ànim**A**
Ignífers sentiments,
 barreig d'ofec i espla**I**
Gaudis i sofriments
 ben foll el cor pel mai**G**

Ja la calor ens perleja al front;
Unes fogueres fan estels;
NYonya que reclama vacances.

Aigües d'abril, que esdeveniuen poncelles
Boires d'abril, que repartiu rosers,
Ruixats d'abril, que assaoneu roselles,
Iris d'abril, que pintes i esbadelles
La nostra terra amb foc als esbarzers.

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Títol El moment perfecte
Autora Maria Mitjans Serveto
Editorial Bromera
Col·lecció "L'Eclèctica", 380
Lloc i any d'edició Alzira, 2025
Pàgs. 175

PORS, DUBTES, INSEGURETATS MOLT BEN NARRADES

Maria Mitjans Serveto (La Granada, Alt Penedès, 1990) s'estrena en el món literari amb una novel·la premiada: El moment perfecte. Un premi ben merescut, a parer meu, tant per la història narrada com pels valors literaris de l'obra.

La història, molt actual, lligada a la literatura del jo, que està tan de moda, i amb tocs d'intriga que fan que t'enganxi des de bon començament, gira a l'entorn de l'Helena (també Hel o Lena, segons l'interlocutor), una jove ben formada que aspira a poder fer de traductora a les institucions europees i que es planteja, als 35 anys, si és el moment de ser mare o no.

L'argument a més d'un lector li pot semblar gairebé tòpic, o si més no recurrent i poc original (què no ha estat tractat en literatura?), però precisament la història pren valor, torno a dir que a parer meu, pels recursos literaris que l'autora hi desplega. Uns recursos variats i molt ben imbricats en el text, que en cap moment tens la sensació que siguin gratuïts, pedants o superflus, sinó tot el contrari, que el fan avançar, l'enriqueixen i hi donen el toc d'originalitat que la història en si no tindria.

I quins són aquests recursos que, torno a repetir que a parer meu, el converteixen en un text literari? En destacaré els tres que més me n'han cridat l'atenció, tot i que n'hi podria afegir algun altre com la barreja de llengües (els títols dels dotze capítols en què s'estructura l'obra són en francès, per exemple) o l'ús de recursos tan habituals com les comparacions, les metàfores o les personificacions

(aquestes darreres, ho he de confessar, m'han creat alguns dubtes).

En primer lloc l'ús de leitmotius, aquests motius recurrents o conductors, aparentment insignificants, però que van íntimament lligats als estats d'ànim, a les vivències dels personatges. N'hi sobresurten dos: la pipa o xumet que l'Helena compra quan es pensa que està embarassada (p. 8), que guarda al fons del calaix de la tauleta i que no pensa treure fins que no estigui embarassada (p. 107), i que reapareix magistralment, i no us en diré el perquè, molt cap al final (p. 165); i el rellotge de cucut de l'àvia, que a partir de la pàgina 66, que li arriba empaquetat a Brussel·les, on viu amb el Gus, la seva parella, va adquirint un pes tant o més important que el del xumet.

En segon lloc, l'experimentació pel que fa al narrador, que gosaria qualificar d'agosarada i tot, ja que hi juga, i se'n surt, amb narradors diferents: l'omniscient en tercera persona, el personatge en primera, i amb el molt menys habitual, en segona persona, que fa com de veu de la consciència de la protagonista, a qui es refereix sempre com a Hel.

I en tercer lloc, la presència dosificada del món dels somnis, que podem associar clarament a alguns tocs de realisme màgic que hi apareixen, lligats sobretot al personatge que s'ha destacat a la coberta de la novel·la, la gata Cléo.

Un llistó ben alt, l'inicial de la Maria Mitjans, que esperem que pugui mantenir i augmentar en properes obres, que estic segur que arribaran, perquè "l'escriptura és un torrent que surt de dins, però també un ofici", com diu clarament als "Agraïments" (p. 173)h. ✨

VIVÉ | MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

FINQUES

La teva immobiliària del Maresme

T. 93 555 69 03 • www.vivemeslloc.com

SOLUCIONS DELS MOTS ENCREUATS DE LA REVISTA 449 DE MARÇ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	P	A	L	P	L	A	N	T	A	T
2	A	G	L	A		S	E	R	R	A
3		R	E	N		T	O	I	A	
4	M	A	T		S	U	P	O	R	T
5	M	I	S	S		T	R			O
6	D	T		N		S	E	D	O	S

QuatreCincU^o

LLIBRERIA

www.quatrecincu.cat

ALELLA

Carrer del Mig, 36 · llibreria@quatrecincu.cat · 605 734 702

EL MASNOU

Dr. Josep Agell, 9 · elmasnou@quatrecincu.cat · 613 220 813

LA MONA DE PASQUA

Els humans acostumem a celebrar les festes amb dolços i Catalunya és un dels indrets més llaminers: tortell de Reis, bunyols de Quaresma, crema per Sant Josep, Mona de Pasqua, coca de Sant Joan, torrons nadalencs, neules, caramels, confitura per Sant Ponç, panellets, pastissos d'aniversari... sense comptar les pastes per esmorzar o berenar i les llepolies pròpies dels infants.

Un d'aquests pastissos, la *mona*, és potser un dels dolços amb més prestigi procedent d'antigues cultures i relacionat directament amb el costum de menjar grans quantitats d'ous després de les abstinències de la Quaresma, període durant el qual havien estat prohibits a l'igual que la carn.

Així, es guardaven els ous cuits -durs- o recoberts de guix per a que es conservessin i, passats aquests dies, es menjaven i repartien entre amics i parents, la qual cosa va acabar per convertir-se en un senyal d'afecte. Per fer-los més atractius a la vista, també es van començar a pintar les closques amb dibuixos acolorits, costum que s'ha conservat fins els nostres dies.

Per altra banda, hi ha constància que un dels costums del poble israelià era pastar coques sense llevat per Pasqua, les quals regalaven als amics com mostra de la seva estima. Les anomenaven *muna*, paraula d'origen àrab i que durant la invasió musulmana de València es referia a un tribut per l'arrendament de terres que es pagava amb pa, productes agrícoles i ous durs i que tenia significat d'ofrena que es feia a algú.

També podria ser que l'origen vingués de la paraula romana *munus* que vol dir regal o present.

Fos com fos, la cultura popular catalana va transformar *muna* o *munus* en *mona*, una coca íntimament relacionada amb els ous i amb la que s'obsequiava a un ésser estimat. La religió cristiana va manllevar de la jueva la tradició d'elaborar coques el dia de Pasqua de Resurrecció -Pasqua Florida- i ben aviat els padrins i els avis van

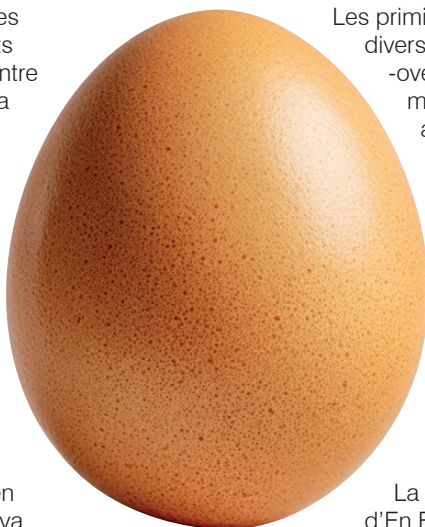
començar a dur-les als seus fillols i nets, amb tants ous com anys tenia el nen o nena, fins que arribava a la pubertat que es considerava als 12 anys. Hi havia qui, en aquest darrer pastís, hi afegia un ou més, simbolitzant que el 13 era el número que tancava el cicle.

Les primitives coques solien tenir formes diverses, bé de persona o d'animal -ovella, peix, gallina, etc., circulars, de mitja lluna, de barca... però sempre amb ous durs encastats a sobre. Generalment, les pastaven els forners o es feien a casa, fins que van aparèixer les primeres pastisseries cap el 1835, les quals van començar a dissenyar els seus productes de manera més elaborada i vistosa. El diumenge de Pasqua s'acostumava a anar al camp per fer un substanciós àpat i menjar la mona.

La pastisseria Massana del carrer d'En Ferran va ser la primera en col·locar dalt del pastís la figura d'un mico, fent honor al nom de mona que ja duia. El 1875 es té notícia de la primera escena representada dalt d'una mona, amb la figura del conseller Joan Fiveller jurant fidelitat a Barcelona.

Les figures, en un començament, eren de porcellana o fusta i els ous durs, però amb el temps, els pastissers ho van fer tot de xocolata. També van afegir-hi petits plomalls de colors, pollets de peluix, etc.

Una dada que pot donar idea de la popularitat de les mones: l'any 1925 se'n van vendre a Barcelona més de cent mil i es van utilitzar tres-cents mil ous, en una ciutat de poc més de vuit-cents mil habitants. ✱

LA MONA DE PASQUA

La Fruita
us desitja un bon Sant Jordi

Mestres Villà 115 - El Masnou
935 403 474 - 618 763 529

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ GRANJA

Prat de la Riba 4 - El Masnou
93 555 04 60

La Moreneta
PASTISSERIA • CONFITERIA

Itàlia 31 - El Masnou
935 553 564

nomucoffeehaus
Nomu Coffee Haus | Specialty Coffee
84 publicacions 1626 seguidors 1088 seguidors

Café d'especialitat | Perquè la vida demana pauses.

Dilluns a divendres: 9-14 h | 16-20 h
Dissabte i diumenge: 9-17 h
Carrer Navarra, 11, El Masnou

Siguendo Enviar mensaje

ELS SECRETS D'UN LLIBRE

Sant Jordi una bona excusa per parlar de llibres

Arribava a les meves mans un llibre engroguit, antic, petit, del 1931, el títol del qual era *Tercer llibre de lectura*, escrit en castellà. Sense fer-hi massa cas, mentre buscava allò que hi havia entre full i full –nines de retallar–, vaig descobrir un tresor que ara us explicaré.

Aprofitant papers de feina del pare, utilitzats per la banda que no estava guixada, havia dibuixat en l'etapa primerenca de joventut un reguitzell de vestits de còctel, d'estar per casa, per anar a comprar o al teatre, amb les seves bosses i mocadors a joc. Curts o llargs, els vestits, acuradament pintats, eren d'una inventiva i creativitat innegable: ratlles, llunes, colors, llisos o estampats, amb els seus frunzits, i tota mena de complements, formaven l'armari de la Virgínia, una nina retallada d'un anunci de joguines de l'època. Lluny de ser una Barbie, ella disposava d'un vestuari que bé podria ser l'enveja de la model més cotitzada.

Doncs, bé, tota aquella creativitat restava entaforada entre els fulls d'un llibre de lectura, fins al moment en què les muses van conxorxar-se perquè jo m'hi fixés. Quan vaig descobrir aquell llibre, vaig quedar fascinada. No el podia deixar.

Tenia molts plans aquell matí, però el llibre em parlava de massa coses que m'interessaven: poesies de Bécquer, Samaniego, Fray Luis de León, Gabriel y Galán, i fins i tot de Miquel Costa i Llobera, el poeta mallorquí que escrivia *El pi de Formentor* (traduït al castellà). Tots ells vestien aquells fulls, com la roba, a la Virgínia.

Continuava fullejant aquelles pàgines, descobrint una part important de la història, com les vides d'Isaac Newton, Alfred Nobel, Miguel Angel..., extractes de costums dels antics germànics (obra de l'historiador Tàcit), bocins dels filòsofs Plató o Sòcrates, i paràgrafs de *La tempesta*, de Shakespeare, o *El valle de los cipreses*, de Miguel de Cervantes. Tantes coses per llegir! Tant per aprendre!

El sol, la seda, els trobadors, i fins i tot la descripció d'una magrana, formaven part d'aquella joia. Quanta bellesa! I contes populars i llegendes, com les de Sant Pau, o Sant Jordi, i personatges com Icaro i Dédalo, la informació sobre els bacteris, o l'erupció del Vesuvi i de com va quedar sepultada Pompeia, van ser l'ham perquè jo no deixés aquell llibre en la foscuria d'un calaix.

Com a conclusió, us diré que he après molt, sobretot, a no menystenir cap llibre. Un llibre és un tresor que sempre conté informació, diversió o reflexió... Quan en tingueu un entre les vostres mans, no el deixeu passar de llarg sense donar-hi una ullada, perquè de vegades hi ha sorpreses. Bon Sant Jordi! ✨

il·lustració EMMMA AGUILÀ SARRIAS

A partir d'aquí, comença una segona etapa a Rapa Nui, l'enigmàtica illa dels moais i els petroglifs, que vaig visitar per primer cop el 2015. En les cròniques d'aquella primera etapa, us deia que els antics rapa nui, de la seva illa, en deien Te Pito o Te Henua, que vol dir «el melic del món». Això no és ben bé cert, ja que més aviat és un nom turístic, com també ho és l'altra denominació Mata Qui Te Rangui, que vol dir «els ulls que miren al cel», això és referint-se als moais.

En aquesta crònica he pogut aprofundir millor en aquella ancestral cultura i en la seva gent actual, i us puc dir que els antics rapa nui anomenaven la seva illa com Kahu Kahu o Hera, que vol dir «allà on el sol neix», denominació que correspon millor a la seva latitud. Ara sí, anem a les darreres vivències, que a continuació us comento.

MISSA EN RAPANUI

No acostumo a anar a celebracions religioses, si més no de la que al llarg dels segles ens han imposat. Quan he viatjat i m'he trobat en contacte amb diverses religions, sí que hi he assistit, però per curiositat.

Això és el que em va passar aquest cop a Hanga Roa, a Rapa Nui, on

tot i ser de ritu catòlic, era prou diferent per a picar-me la curiositat i anar-hi. L'església es va omplir de fidels, jo vaig arribar-hi un xic aviat, per poder estar en un lloc que ho dominés tot. Les dones duïen collars de flors, tal com és costum a la Polinèsia, i les que ajudaven en la missa duïen túniques blanques i una corona floral. El capellà també va sortir guarnit. Al coll hi duïa també un collar de flors, i al cap un gran guarniment fet amb plomes blanques, com si fos un gran ventall (vegeu foto).

També hi havia un conjunt musical de ritmes rapa nui, i aquell dia, excepcionalment, hi havia un equip de televisió per filmar la missa. Era de la televisió britànica, la BBC. Va començar la cerimònia, majoritàriament en llengua rapa nui, tret d'alguna petita oració en castellà. I aquí és on vaig

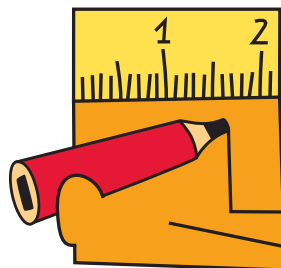
poder gaudir de l'ànima i el cor rapa nui, ja que si, quan resaven en castellà, recitaven com una cantarella, allò que en diem com un lloro, quan ho feien en la seva llengua, no la imposada, els sortia de dins i s'hi entregaven de ple, amb una força impressionant, a més d'acompanyar-se amb les mans, fent-les picar ben fort. Si a això hi afegim el conjunt musical, on dominava la percussió, ja teniu un bonic espectacle.

Si ho pensem i analitzem, podem veure que, quan la gent pot actuar lliurement i expressar-se en la llengua pròpia, no la imposada, els surt de dins i en gaudeixen molt.

Penseu que, als rapa nui, des del 1888, els fou imposada una llengua forana, la castellana que es parla a Xile. I la seva fins fa pocs anys els estava vedada. Vaig parlar amb gent que devia tenir entre quaranta i seixanta anys, i em contaren que, si a col·legi se'ls escapava un mot en rapa nui, els castigaven. Us recorda alguna cosa això? ✨

FEMflocs fusteria en general

fusteries exteriors • dissenys propis personalitzats
mobles a mida • portes i tarimes
restauració fusteries nobles

630 462 904 • 937 566 168 • femflocs@gmail.com • www.femflocs.com

david pastisser

93 555 34 75 • 640 882 575

www.davidpastisser.com
pastisseria@davidpastisser.com
Navarra 100 • 08320 El Masnou

LA MONA

PER QUÈ SÓN IMPORTANTS LES INSTÀNCIES PARTICIPATIVES?

“Sols anem més ràpid, junts arribem més lluny”

proverbi africà

Acompanyar els processos de planificació i execució d'obres on s'involucra la comunitat és clau per a generar espais públics de qualitat. Bàsicament, podem remarcar que la participació contribueix a l'èxit dels projectes des de tres vessants:

- Permet generar una visió de conjunt sobre la vocació de l'espai, integrant necessitats i expectatives del veïnat al projecte.
- La comunicació clara i el sentit d'identitat amb el projecte que genera la participació, facilita l'etapa d'implementació.
- Augmenta les possibilitats de que l'espai sigui utilitzat intensament i per grups diversos, contribuint a una millor interacció i convivència ciutadana.

La participació ciutadana és una instància ineludible pel que fa a la planificació urbana i, sobretot, per projectes amb un impacte urbà i social com són els espais públics. Involucrar a la ciutadania aporta una sèrie de beneficis tangibles, tals com:

- Enriquir el projecte a través de recopilació de diferents punts de vista dels usuaris
- Demostrar una gestió eficaç, transparent i democràtica dels recursos públics
- Animar i potenciar el rol de la ciutadania com agents actius
- Millorar la presa de decisió, identificar punts de conflicte i prevenir situacions d'oposició al projecte que puguin complicar el procés d'execució.

Com ha de ser una participació activa i efectiva?

Bàsicament ha de ser integrada dins del procés de disseny; també ha de ser inclusiva per garantir la pluralitat de veus i evitar resultats esbiaixats; i també ha de ser planificada en el sentit de complir objectius i que s'han d'obtenir resultats que siguin útils.

Tal i com vaig comentar el mes passat, crec que ja toca parlar de la participació ciutadana dins dels projectes urbans. Som-hi!

El paradigma de fer ciutat que imperava a mitjans del segle XX, on l'arquitecte i l'enginyer eren els professionals que ordenaven i dissenyaven la ciutat des del seu despatx, està quedant obsolet. De fet, per a qualsevol projecte de planificació urbana d'un cert impacte és necessari que s'encari des de diferents mirades multidisciplinàries: ambiental, legal, econòmica, social, amb perspectiva de gènere i amb participació ciutadana.

Suposo que el perquè queda clar, tot i així, és necessari remarcar els beneficis d'aquesta manera integral de fer urbanisme perquè encara pot semblar feixuc i difícil incloure tantes visions i implicar a tantes persones diferents.

Cada projecte té diferents etapes i s'ha de ser molt estratègic per escollir quin tipus de tècniques utilitzar en cada cas i a quins actors convocar. Aquesta és la clau per a que realment serveixin aquestes instàncies. Hi ha les tècniques més massives, tals com: el registre d'imatges, el comptatge, mapes de comportament, informació i difusió; i n'hi ha d'altres molt més afinades com: els focus grup, les enquestes, les entrevistes, les taules de treball, pressuposts participatius, treballar amb mapes, tallers de disseny participatius i tallers de validació.

Ara bé, què fa que realment siguin un èxit les instàncies participatives? Doncs que s'estableixi un diàleg eficient entre l'equip de govern i el tècnic amb la ciutadania. És com una relació entre dues persones: la comunicació depèn de cadascuna i la responsabilitat és 50% i 50%. És a dir, s'ha de

saber escollir com comunicar i com atraure l'interès dels participants, i a la vegada, la ciutadania ha de prendre consciència que és un actor clau per a fer ciutat. Com tots el grans canvis, és un procés que s'ha d'anar afinant per a que ho interioritzem i sigui quelcom més quotidià.

Que tot ens vingui donat de dalt, va lligat amb el paradigma del segle passat, i hem d'aprendre a escoltar i a ser més actius en totes les parts implicades. D'aquí rau l'èxit de tenir espais públics més inclusius, sostenibles i que potenciïn una interacció social respectuosa en la nostra societat cada vegada més escindida.

Com us involucreu amb les instàncies participatives? Què trobeu a faltar? Com podríem millorar aquestes dinàmiques? ✨

Fem poble

Xènia Olivella

“NO ES POT SABER”

Una comèdia de teatre musical de Mario Rebugent, Núria Llausí i Martí Torras

11 d'abril de 2026

A l'espai escènic Iago Pericot
Ca n'Humet del Masnou

Un **musical de creació** que posa el focus en la ciutat de Barcelona, i en les lluites socials que hi va haver a les acaballes de la dictadura. Des de la comèdia i també des del drama, picant l'ullet a dues generacions que s'interpel·len dins i fora de l'escenari.

La divertida i punyent trama de Mario Rebugent, amb direcció de Martí Torras, embolcallada per la meravellosa música i emotives cançons de la Núria Llausí fan de pont entre intèrprets, la jove companyia **No es pot dir**, autèntics impulsors el projecte, i equip artístic, parlant de dues èpoques que uns i altres coneixen de primera mà i serveixen per connectar aquests dos mons.

Un **homenatge a una generació de gais i lesbianes que començava a lluitar contra la discriminació i l'homofòbia**, quan encara era perseguida pels grisos. Una generació valenta i silenciada que va patir i lluitar fermament contra l'epidèmia de la Sida.

Les cançons han estat enregistrades i són públiques a les plataformes digitals des del 7 de novembre de 2025. L'espectacle es va estrenar dins el cicle Eòlia Escena Emergent la temporada 24/25 i després de la seva bona acollida, el Teatre Eòlia la recupera dins la programació estable de la temporada 25/26 i properament a la temporada 26/27. ✨

el cullerot Sant Felip 45 - El Masnou
93 540 97 41

DE TOT PER A LA CUINA

www.elcullerot.cat • elcullerot@hotmail.com

EL CLIC DE SERVI FRUIT
DE LA BOTIGA A CASA

WWW.SERVIFRUITMASNOU.COM

C/. Sant Miquel, 41 - El Masnou
93 333 05 70

Can Ventura
des de 1964
Vedella • Xai
• Porc • Pollastre
• Embotits

Pg. Romà Fabra 18,
El Masnou / 935 557 395

Construcció i manteniment de jardins

Jardineria Eloy Borrallo

649 700 551

TEMPUS

EL REBOST DEL SENTIT'S
El teu celler Gourmet al Masnou
Passatge Roman Fabra, 25 · El Masnou
www.7devi.com · Tel. 95178 2297

[f](#) [i](#) [t](#) [@elrebot 7devi](#)

TEMPUS COLLECTION creada pel Rebot dels Sentits

La cuina de l'Antonia

BUNYOLS DE BACALLÀ

El cullerot

Ingredients

- 400g bacallà dessalat • Perejil fresc
- 2 dents d'all • 200g farina de blat
- 3 ous grans • 150g mantega • 300 ml aigua
- 1 llevat químic cullera petita • Oli d'oliva i sal

Preparació

1. Comencem donant un bulliment al bacallà, després el colem, li llevem la pell i les espines i el reservem.
2. Posem a foc mitjà una cassola amb l'aigua i la mantega.
3. Quan comenci a bullir, retirem del foc i tirem la farina tamisada amb el llevat, tot de cop.
4. Portem de nou al foc i removem amb una cullera de fusta fins aconseguir una massa homogènia i sense grumolls, que s'enlairi de les parets.
5. Retirem la cassola del foc i deixem temperar.
6. Afegim els ous d'un en un, removent bé després d'afegir cadascun, de manera que fins que no estigui integrat el primer no afegirem el segon.
7. Ens quedarà una massa de bunyols de vent espessa, brillant i cremosa.
8. Esmollem el bacallà, piquem menut el julivert i els alls i ho afegim tot a la massa.
9. Removem i deixem refredar en la nevera una hora com a mínim.
10. Anem fent boles i els fregim amb un cassó amb força oli que els cobreixi.

El maridatge de l'Enric

El Rebot dels Sentits

AUDENTIA BLANC 2024

Celler Murviedro
Varietats 100% Sauvignon Blanc
D.O. Utiel-Requena
Preu 8,95 €

Per uns bons bunyols de bacallà no se m'acut millor maridatge que un sauvignon blanc, en aquest cas, res millor que l'Audentia del celler Murviedro amb D.O. Utiel-Requena. Va!, que s'han de tastar coses noves.

Un vi amb la fruita blanca ben present, on la pera i el litxi marquen l'atac en boca i després deixen lloc per una bona acidesa equilibrada i un final lleugerament dolç. Perfecte per potenciar el sabor del bacallà, al mateix temps que desgrana el bunyol i et neteja la boca amb la seva acidesa i et deixa el paladar fresc, per un altre bunyol i una copa més. Per tant, no us despisteu, aneu amb compte perquè aquest tàndem és perillós i si no em creus, ja m'ho diràs quan t'aixequis de la taula i busquis el sofà. El podreu comprar per menys de 10 € i el tindreu a copes a partir del 10 d'abril a la nova zona degustació que estem preparant. Us esperem!!

Bon profit, salut i vi! ✨

UN PAÍS PLE D'OBRES I PLE DE GENT

Del 23 de gener a l'11 de febrer vam tenir la sort d'anar a l'Índia. Va ser un viatge organitzat per un metge de São Paulo – el doctor Luiz Guilherme, metge que practica la medicina aiurvèdica; un sistema de medicina natural que té uns 4.000 anys d'antiguitat – en el que vam ser 12 persones les que vam poder gaudir d'uns dies que em van fer reflexionar una mica.

Taj Mahal

Pune Tuc Tuc

Mysore Favela

El país del primer ministre Narendra Modi és el més poblat de la terra. Va superar a la Xina el 2023 i hi viuen més de 1.400 milions de persones. Diuen que abans del 2030 serà la tercera economia del planeta, després d'Estats Units i de la Xina. Superarà a Alemanya i a Japó.

Aquests 20 dies de viatge per un país ben exòtic i ben diferent em van fer pensar que el món occidental es troba a la seva decadència. M'agradaria equivocar-me però em fa l'efecte que no ho faig.

El país té 3.280.000 km², 6 vegades més gran que Espanya, i pels llocs on vam estar sempre hi havia obres: ampliació o construcció del metro – aixequen viaductes; no va per sota terra; possiblement és més barat – a totes les ciutats en les que vam estar. A Bombai – ara n'hi diuen Mumbai – hi viuen quasi 15 milions de persones i fa dos anys van inaugurar una coastal road espectacular. L'aeroport d'aquesta ciutat no té res a envejar al de qualsevol ciutat europea. A casa nostra fallen els trens i les infraestructures. A Brasil tampoc hi ha obres faraòniques.

Sempre hi ha gent per tot arreu: als carrers, als mercats, a les botigues, als monuments. Molts són joves i pocs respecten les cues. Europa és

un continent d'avis i a Brasil les parelles ja no tenen tants fills com fa uns anys. Hi ha molts pocs turistes; el turisme és nacional.

Google té una seu molt important a Nova Delhi – els indis formen bons enginyers – i Tata Motors va comprar les icòniques marques britàniques Jaguar i Land Rover el 2008; els xinesos tenen Volvo. Molt poc – em sembla – produeix el Vell Món. Per conduir – sortosament no ho vaig fer – afirmen que es necessiten tres coses: botzina, frens i sort. El trànsit és caòtic i els embussos són olímpics. Només vaig veure, no obstant, una petita topada en la que ningú, aparentment, es va enfadar.

El plàstic – un invent que es va popularitzar fa 70 anys – ha colonitzat el planeta: a tot arreu hi ha brutícia i restes d'aquest material: rius, voreres, andanes, carrers... No fa falta que us preocupeu per reciclar: em sembla ara mateix una feina de Sísif. Només es deu reciclar a Europa i a pocs llocs més.

No vaig veure barallar-se a ningú. Només un estranger va cridar, i molt, a l'aeroport de Bangalore. Les persones tenen calma, són justes – sí que algú ens va demanar diners i ens va apujar el preu –, dignes, molt amables i molt educades. M'ho va semblar. Tot i que alguns viuen en la misèria més absoluta,

Pune Mercat

hi ha faveles sense revolta ni mala lluna. Presumiblement; al meu entendre n'hi ha per cremar-ho tot. Però és un pensament occidental. Aquesta població creu, suposo, en el karma: acció i conseqüència; en aquesta vida o en la següent. Personalment, espero que no existeixi la reencarnació. No vull tornar a aquest planeta; he tingut molta sort en aquesta existència, que és fràgil i passatgera.

Un país molt interessant. No per viure-hi. Pocs parlen anglès de forma comprensible, la contaminació en algunes ciutats és brutal, vaques, micos, gats, gossos i rates són pels carrers, no sé fins quan durarà aquesta explotació dels recursos naturals de la mare terra: l'aigua de l'aixeta no és potable, hi ha sequera, terra contaminada pels fertilitzants, feines molt mal pagades. S'ha d'oferir futur a la ciutadania; em sembla difícil el que ha de venir! ✨

Crònica

Pere Andreu

UN NOUINGUT, AVUI CIUTADÀ DEL MASNOU

Em va fer sentir fill del Masnou...

Dissabte, 21 de febrer d'enguany, a la sala polivalent de la Calàndria, vaig assistir a la conferència d'en Joan Muray sobre els seus dos llibres en què parla del pirata i negrer Joan Maristany i Galceran "Tara" (El Masnou 1832-1914), genocida l'any 1862 de Rapa Nui (Illa de Pasqua). Feia temps que volia llegir el seu primer llibre sobre aquest tema. Ara ja els estic assaborint tots dos, encara que la xerrada prèvia, de viva veu, em va interessar moltíssim per la seva sensibilitat detallista, rigorosa i humana d'historiador local... i, afegeixo, guió, universal... (Perquè, com més concretes siguin les paraules i els fets, més universal esdevé la veritat!). Quan Joan Muray parla del pirata i negrer "Tara", Marutani pels Rapanuis, parla de l'esclavitud, la més gran tragèdia de la Humanitat, l'home contra l'home, nació contra Nació, les mil i una diferents maneres d'esclavatge practicat en el passat, en el present... i en el futur!?

Tant la conferència com els llibres d'en Joan Muray estan molt ben estructurats i treballats, i ens aprenen a la Veritat Històrica. Les respostes -i les preguntes- tenen un pòsit d'ètica política que ens fa, a tots plegats, més solidaris i més humans. Joan Muray no sols ens explica qui era el pirata i negrer Joan Maristany, sinó també qui noliejava la

corbeta "Rosa y Carmen", quins eren els prohoms barcelonins, socis inversionistes que armaven aquestes "activitats comercials" i, per descomptat, quins burgesos peruans i xilens compraven i explotaven els esclaus Rapanuis.

I quan l'any 2015 viatja al Pacífic, a l'enigmàtica illa de Rapa Nui, coneix in situ el magnetisme d'aquest paradís natural i admira els misteriosos

moais sobre els seus altars de pedra seca... i descobreix estupefacte com les tauletes **rongo-rongo**, la memòria escrita, l'ànima de la Cultura i de la Civilització Rapa Nui, varen ser cremades pel frare missioner Eugène Eyraud, en nom d'un sentiment religiós, d'una fe que justifica aïtal barbàrie...

Joan Muray va fer una última visita a l'illa de Rapa Nui: la platja d'Ovahe, la mateixa platja on es va produir la vergonyosa "ràtzia desembrista"... i, sol, trist, afligit -només la música del

mar, de l'Oceà Pacífic- va demanar perdó... com humanista, com historiador, com masnoví... Una voluntat, un pensament tan concret i virtuós que esdevé, i tant! Veritat Universal. ✨

Em fa sentir ciutadà del Masnou...

QUAN LES MOTOS PLOREN UN AMIC

Els Ràpids del Masnou fan rugir les seves motos en el comiat de Carles "Millas" Millet

Ramon Ruiz Bruy

El comiat de Carles "Millas" Millet es va celebrar al pati del cementiri del Masnou en una tarda grisa. Després d'un matí de pluja, el temps va donar una treva just a l'hora de la cerimònia, que es va poder fer a l'aire lliure amb una petita estructura improvisada.

L'acte va reunir un públic nombrós: familiars, amics i companys de les colles amb qui havia compartit tantes hores de vida. Hi eren la seva companya, la Mònica, els seus fills, l'Andrea i en Joan, així com germans, nebots i molts amics.

La cerimònia va combinar música i paraules de record. Un dels moments més emotius va ser el parlament de la seva filla Andrea. Tot seguit es va llegir el text que reproduïm al final d'aquest article.

Els amics dels Ràpids del Masnou vam entrar les motos fins al pati i les vam aparcar a una distància prudencial dels assistents, que quedaven situats entre les motos i el fèretre amb la moto d'en Carles al costat. Al final de l'acte les vam posar en marxa totes alhora. Durant uns instants, brams de motos, aplaudiments i llàgrimes es van fondre en un mateix homenatge. D'alguna manera, semblava que les motos també ploraven la pèrdua de l'amic.

El mite Carles "Millas" Millet

Ha mort un bon amic: en Carles Millet, en Millas. Per als qui formem part dels Ràpids del Masnou, era un dels Ràpids més estimats i carismàtics.

Durant anys va anar teixint, mig seriosament i mig de broma, tota una simbologia pròpia que amb el temps es va convertir en una mena d'argot, una manera molt seva de parlar de les coses. Inspirant-se en el rei Artur, concedia la categoria de Mite als companys que havien fet el pelegrinatge motociclista per excel·lència: viatjar en moto fins a l'Illa de Man.

A l'Olimp d'aquests mites hi conviuen noms com Mike Hailwood, Joey Dunlop, Àngel Nieto, Giacomo Agostini o Santiago Herrero. Però també, en la mitologia dels Ràpids, els amics que han compartit quilòmetres i revolts.

Com Ulisses perseguint Ítaca, el destí somiat pels Ràpids sempre ha estat l'Illa de Man. En el cas del Carles, la seva Penèlope ha estat la Mònica, que amb els seus fills, l'Andrea i en Joan, n'ha tingut cura amb una dedicació immensa en els moments més difícils.

Però el Carles no només era un Ràpid. Durant molts anys també va formar part de la colla de Can Mussol, amb qui es trobaven en la casa al mig del bosc. De l'slot van passar al tir amb arc, traçant recorreguts entre els arbres amb dianes en forma d'animals. Una altra manera de compartir temps i amistat.

Però els mites, en realitat, no moren mai: esdevenen llegenda i es retroben en algun altre lloc.

En el cas dels Ràpids, en Carles ja deu ser a la barra d'un pub irlandès, fent barrila i alçant pintes de Guinness amb els qui hi van arribar abans: Lluís Griera, Josep "Bruno" Cortada, Lluís Rojals, Kike Vizcaíno i Jordi "la Cega" Vidal. A fora, és clar, els esperen les motos, a punt per tornar a sortir a fer quilòmetres, revolts i amistat. ✨

Som Dr. Oriol Lugo

CANVIAR LA VIDA

Canviar la vida en un únic dia pot semblar una idea exagerada. Però si ho mirem amb profunditat, descobrim que moltes de les grans transformacions de la vida no passen lentament... passen en un instant. Són aquells dimarts a la tarda o els dimecres al migdia on tot canvia... (per posar exemples de dies i moments a l'atzar)

Hi ha dies que semblen normals i, de sobte, alguna cosa canvia. Una conversa. Una decisió. Una idea nova que apareix a la ment. I a partir d'aquell moment, el camí ja no torna a ser el mateix. La teva visió del món s'ha transformat.

La vida, de fet, pot canviar molt fàcilment, tant en positiu com en negatiu. Un diagnòstic mèdic, una pèrdua, una notícia inesperada..., poden sacsejar tota la nostra realitat en qüestió d'hores. Però també passa el contrari: una oportunitat, una trobada, una revelació interna o una decisió valenta poden obrir una nova etapa plena de sentit. No són miracles ni malediccions, es tracten de circumstàncies vitals.

El psicòleg i pensador Wayne Dyer ho expressava d'una manera molt clara: estem a un sol pensament de canviar la nostra vida. Un únic pensament pot transformar la manera com interpretem el món, i quan canvia la interpretació, canvien les emocions, les decisions i finalment el nostre destí. Des de la meua experiència en psicoteràpia, he pogut observar moltes vegades aquest fenomen. Hi

ha processos que duren setmanes, mesos o anys perquè la persona necessita comprendre, preparar-se, sanar, reforçar-se, guanyar confiança... Però sovint arriba un moment clau. Una sessió concreta. Un instant de lucidesa. Un moment en què la persona diu: "Ja n'hi ha prou. Ara ho faré diferent". I aquell instant és el punt de gir.

En realitat, moltes sessions de psicoteràpia serveixen per ajudar la persona a reunir la força, la claredat i la convicció necessàries. Però el canvi real acostuma a aparèixer en el moment en què es pren la decisió. Quan la persona deixa de justificar-se, deixa d'esperar el moment perfecte i decideix actuar. En algunes ocasions és una revelació o un "insight" que té. En d'altres és el dolor que ja no pot suportar més i que l'impulsa a canviar. I en d'altres és una sanació i una consegüent decisió coherent.

Per això diem que la vida pot canviar en un dia.

No perquè tot el procés passi en vint-i-quatre hores, sinó perquè hi ha un moment concret en què es produeix el clic interior. Un moment en què la persona canvia la seva manera de pensar, d'interpretar o de posicionar-se davant la vida. I a partir d'aquí, tot comença a moure's en una nova direcció. Potser avui és un dia més. O potser és el dia en què decideixes fer aquell canvi que fa temps que evites.

De vegades, tota una vida nova comença amb una sola decisió. I aquesta decisió pot arribar en un únic dia. ✨

SUBMINISTRAMENTS
FERRETERIA
ELECTRODOMÈSTICS

S.E.F.

Vicenç Linares
Itàlia 18 - 935 559 562

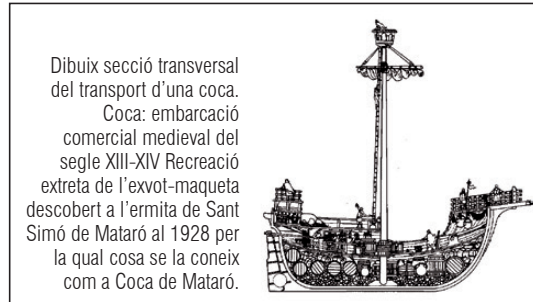
EL CONSOLAT DE MAR, MÉS DE 750 ANYS DE LA NOSTRA HISTÒRIA

La institució comercial medieval catalana que instaurà els bons usos, l'ètica i la llei en el comerç de mar i, que en alguns casos, encara perdura

Tot i que el Consolat de Mar (1258) el van crear els nostres avantpassats a Catalunya, és més conegut internacionalment que a casa nostra. Vigent en molts dels seus aspectes, encara és fa servir per a dictar resolució i solucionar conflictes.

El llibre del Consolat de Mar d'origen català era un compendi de lleis de dret marítim d'arreu que va regir durant segles en el comerç per la Mediterrània i va ser traduït a gran quantitat de llengües.

El Sr Jordi Domingo **Cònsol Major del Consolat de Mar** del 2021 al 2024 ens explicarà el **24 d'abril a les 7 del vespre** a Gent del Masnou que va representar i encara pot representar pel nostre país. També esbrinarem perquè s'ha volgut amagar i no donar importància a una iniciativa d'un poble davanter, innovador i en constant inquietud per a tirar endavant projectes que arrelin en la bona entesa i germanor.

El Consolat de Mar pot seguir sent una raó per la qual valgui la pena continuar lluitant per un lloc propi, independent i vàlid i que els diversos pobles de la terra s'hi sentin implicats. Aquest podria ser el somni. Aquest podria ser el camí.

Escollar en Jordi Domingo sempre és un plaer; veniu a la conferència i comproveu-ho. *

EL CONSOLAT DE MAR

"El llibre del Consolat de Mar és un codi marítim recollit per Catalunya al segle XIV, i que fou, pràcticament fins a l'actualitat, la base dels drets i deures de navegació mercantil a tot el món"

Jordi Domingo

Cònsol Major del Consolat de Mar del 2021 a 2024

Conferència

divendres 24 d'abril a les 7 del vespre
Sala Auditori de la Calàndria

Gent del Masnou
El Masnou abril del 2026
La Maresma

Ho organitzen:

ASSEMBLEA anual de socis de Gent del Masnou 2026

Diumenge 19 d'abril, a les 12:00 h
Sala d'actes de La Calàndria

Fem una crida a l'assistència a aquesta Assemblea, on es decidiran aspectes importants per l'entitat.

CONFERÈNCIA El Consolat de Mar

A càrrec de JORDI DOMINGO
Cònsol Major del Consolat de Mar del 2019 a 2022
Divendres, 24 d'abril, a les 19:00 h
Sala d'actes de La Calàndria

Concert de la CORAL XABEC

CORAL XABEC
30è aniversari
30 anys cantant junts

Us esperem a tots, amics i amigues, cantaires i excantaires per compartir amb nosaltres aquest 1r acte de celebració del 30è aniversari de la **CORAL XABEC**

sala Joan Comellas (Edifici Centre)
25 d'abril 2026 - 18h
Preguem confirmació

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

"Autoritzo a Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat".

CLASSES DE IOGA

Classes de meditació, respiració i relaxació impartides per **Jordi Berrocal** professor de Kundalini-ioga. Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Els dimarts de les 18,30 a 20 h.

Preu trimestral 80€, socis 70€

Inscripcions jordiona@hotmail.com

tel. 695 389 304

Lloc Gent del Masnou -

c/ Dr. J. Agell 5 - El Masnou

CONFERÈNCIA

CENTENARI DE L'ESTELADA... i VICENÇ A. BALLESTER I CAMPS (1872-1938). El seu creador A càrrec de JOAN MURAY

Dissabte 18 d'abril, a les 18:00 h

Sala d'actes de La Calàndria

CENTENARI DE L'ESTELADA... i VICENÇ A. BALLESTER I CAMPS (1872-1938). El seu creador

Libre commemoratiu del centenari de l'Estelada, la bandera independentista de Catalunya, la primera edició del qual va aparèixer el 2009.

Biografia de Vicenç A. Ballester i Camps, que, a més del creador de l'estelada, fou capità mercant del Masnou, industrial, inventor i activista cultural.

Millora l'agilitat i l'equilibri.

No deixes de moure't.
Per tant, els músculs i les articulacions s'entrenen gairebé sense adonar-se'n, per a poder trobar la postura i l'equilibri necessaris per a realitzar bons cops i respondre als cops de l'adversari.

Classes de TENNIS TAULA

- Iniciació
- Millora de la tècnica
- Col·lectives: menors de 13 anys i adults
- Particulars

Coordinació: braços, cames i vista, treballen de manera conjunta.

I és sociable i divertit!

Monitora Elena Feliu

Tots els jugadors poden jugar al seu propi ritme, sense necessitat de tenir un determinat nivell de manera física o muscular. Qualsevol persona de qualsevol edat pot provar-ho.

casino del Masnou

Més informació • 935 55 06 60 • @casinodelmasnou

El Masnou

McDelivery

